

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3331/2021
14.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Обрен Драгутиновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ког заступа пуномоћник Сања Миловановић, адвокат из ..., ради развода брака, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 72/21 од 17.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 72/21 од 17.02.2021. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику П2 60/20 од 24.09.2020. године у ставу првом изреке разведен је брак тужиље и туженог, закључен дана 16.11.2012. године. У ставу другом утврђено је да ће родитељско право над малолетном децом странака, ВВ рођеним ... године, и ГГ, рођеном ... године, самостално вршити мајка-тужиља. У ставу трећем обавезан је тужени да на име издржавања малолетне деце исплаћује и то за малолетну ГГ износ од 120 евра и за малолетног ВВ износ од 100 евра, све у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС почев од 09.06.2020. године, као дана подношења тужбе па убудуће до 05. у месецу за текући месец. У ставу четвртом утврђен је начин контактирања између туженог и малолетне деце странака на начин као у овом ставу изреке. У ставу петом одбијен је тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да на име издржавања малолетне деце поред досуђених износа плаћа још за малолетну ГГ износ од 130 евра и за малолетног ВВ износ од 150 евра. У ставу шестом одбијен је тужбени захтев тужиље да се тужени делимично лиши родитељског права у погледу права на давање сагласности за промену пребивалишта деце на територији Републике Србије, издавања личних исправа деце, уписа у основну школу, путовање деце у иностранство, са задржавањем не дужим од 15 дана, те да може ове радње вршити без сагласности другог родитеља – туженог. У ставу седмом одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 72/21 од 17.02.2021. године одбијене су жалбе тужиље и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима 3.,

4., 5., 6. и 7. изреке. У ставу другом одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепеном пресудом Основног суда у Трстенику разведен је брак тужиље и туженог и утврђено је да ће родитељско право над њиховом малолетном децом самостално вршити мајка, овде тужиља. У том делу првостепена пресуда није била ни ожалбена, па није била ни предмет одлучивања у побијаној другостепеној пресуди. Одлучујући о захтеву тужиље за издржавање малолетне деце, првостепени суд је утврдио да су потребе за издржавање за малолетну ГГ износ од око 22.000,00 динара месечно, а за малолетног ВВ износ од 20.000,00 динара месечно. Потребе деце утврђене су на основу исказа мајке, која је и до тада живела са децом у заједници. Првостепени суд уредио је и начин одржавања контакта између туженог и малолетне деце странака, све према мишљењу и предлогу Центра за социјални рад Трстеник. Другостепени суд је становишта да је првостепени суд правилно утврдио месечне потребе малолетне деце и правилно обавезао туженог да доприноси издржавању малолетне деце у досуђеним износима. Другостепени суд прихвата и остале разлоге на којима је заснована првостепена одлука као правилне и потврђује првостепену пресуду.

Побијана другостепена пресуда донета је правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Одредбом члана 160. став 1. Породичног закона прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. У ставу 2. исте одредбе предвиђено је на који начин се утврђују потребе повериоца, а на који начин могућности дужника издржавања. У складу са наведеном законском одредбом првостепени суд је утврдио месечне потребе издржавања за малолетну ГГ и за малолетног ВВ, заједничку малолетну децу тужиље и туженог. У складу са утврђеним месечним потребама деце, тужени као дужник издржавања обавезан је да на име издржавања малолетне ГГ месечно плаћа износ од 120 евра, а за издржавање малолетног ВВ износ од 100 евра, док би преостали износ обезбеђивала мајка са којом деца и живе. Начин одржавања контакта деце и туженог са којим деца не живе, одређен је на основу налаза и стручног мишљења Центра за социјални рад Трстеник.

У ревизији тужиље истиче се да износи које је тужени обавезан да плаћа на име издржавања малолетној деци представљају свега 7,5%, односно 6% његове зараде. Такође се истиче да зарада туженог није утврђена на правилан начин, као ни месечне потребе деце. Тужоља у ревизији наводи да се судови приликом уређивања начина одржавања личних односа туженог са децом нису руководили интересима малолетне деце.

Ревизијом не може да се побија утврђено чињенично стање, сходно одредби члана 407. став 2. ЗПП. Стога су недозвољени ревизијски наводи којима се оспорава утврђена висина зараде туженог и месечне потребе деце на име издржавања, будући да представљају утврђене чињенице. Паушалан је ревизијски навод тужиље да се приликом уређења личних односа туженог са децом нижестепени судови нису руководили интересима малолетне деце, па се истим не доводи у питање правилност примењеног материјалног права и то одредбе члана 266. став 1. Породичног закона.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одбио је ревизију тужиље као неосновану и одлучио као у изреци, применом одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић